

[01]

"พีร์กเนตร"

คำคำเดียวที่ทำให้หัวใจคนฟังสั่นไหว และคำเดียวกันนี้ก็ทำให้ใครบางคน
หุดตามีตบอดยอมจำนนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นเพราะ 'รัก' มันคือคำที่ฟังแล้ว
อบอุ่นซาบซ่านไปทั่วหัวใจ ขณะเดียวกันก็ชวนให้แสงลนหุสะอิดสะเอียน

ร่างสูงโปร่งหลังตาพริ้ม มือทั้งสองข้างโอบกอดรอบคอร่างสูงใหญ่ด้านบน
ที่กำลังขยับความรุนแรงเข้าหา ดวงตากกลมโตที่เคยมองคนรักอย่างเทิดทูน
กลับหลังตาพริ้มแล้วนิ่งฟังเสียงร่างกายที่ขยับเข้าหากันราวกับกระหายอยาก

"เนตร น้องเนตร"

เขากะทิบเสียงแหบพร่าข้างหู มือใหญ่สอดฟันไปทั่วร่างกายทำเอา
ร่างสูงโปร่งที่นอนทรมาณอยู่สะดุ้งตกใจ

"พีร์กน้องเนตร"

โกหก!

ร่างสูงโปร่งเงยหน้าขึ้นตอบรับจุมพิตอันดุเดือดของคนตัวโต นัยน์ตากกลมโต
จ้องมองใบหน้าคมคายซึ่งอยู่ในอารมณ์ที่สุขสุดขีด ร่างกายที่เต็มไปด้วย
มัดกล้ามเนื้อนั้นเป็นขุมพลังของคนหนุ่มซึ่งขยับเคี้ยวให้เขาต้องครางเสียงแหบ
เสียงแห้ง ดวงตาคู่คมจ้องมองกันอย่างหลงใหล เรือนกายที่แนบสนิท
ขยับเข้าหากันจนไม่มีช่องว่างใดๆ เหลืออยู่

ก่อนที่จะแตะขอบฟ้าไปด้วยกัน คำรักนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

เมื่อทุกอย่างสงบลงแล้ว คนตัวโตก็ขยับออกห่างแล้วผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน ทั้งให้คนที่รองรับอารมณ์นอนตาค้างด้วยอารมณ์ที่ยากจะจัดการได้ในตอนนี้ ร่างสูงโปร่งขยับลุกขึ้นก่อนจะเดินเปลือยกายไปหยิบชุดคลุมมาสวมใส่แล้วเดินเรื่อยไปจนถึงระเบียงคอนโดฯ ยามค่ำคืนที่มีดสนิทามีเพียงแสงสลัวส่องเข้ามาทำให้เห็นเงาร่างตัวเองวางๆ ที่สะท้อนในกระจก

'รณศ' เห็นตัวเองในกระจกตรงประตูระเบียง มือเรียวยาวเลื้อมไปลูบไล้เงาที่นอนอย่างแผ่วเบา ยิ่งมองยิ่งเห็นแต่ความมืดเหมือนหัวใจของเขาในตอนนี้มีดมน ลิ่นห้วง และเจ็บปวดจนผลอปล้อยให้น้ำตาไหลออกจากหางตาทั้งสองข้าง

รณศ หมายถึง จอมทัพซึ่งเป็นเจ้าแห่งการรบ แต่บัดนี้เขากลับอ่อนแอพร้อมจะแตกสลาย เขากำลังจะพ่ายแพ้ให้แก่ความรัก ร่างสูงโปร่งเหลือบตามองคนรัก หรืออีกไม่นานต้องกลายเป็นอดีตคนรักที่กำลังหลับไหลด้วยหัวใจเจ็บชา

'เทวิซ' คือคนรักรุ่นพี่ที่คบหากันมาเกือบสามปี และเป็นสามปีที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ รณศรู้ดีตั้งแต่ตกลงคบหากับคนรักรุ่นพี่แล้วว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันนั้นไม่อาจเป็นที่ยอมรับจากครอบครัวฝ่ายนั้นได้เลย แต่เขาก็อดทนรอ อดทนอย่างมีความหวัง เขาเริ่มต้นเป็นคนรักกับเทวิซก่อนจะถูกลดทอนสถานะลงเรื่อยๆ เมื่อคนรักจำต้องคบหากับผู้หญิงที่ทางครอบครัวเลือกให้ จากคนรักกลายเป็นชู้ จากที่มาก่อนก็ถูกตราหน้าว่าเป็นเมียหน้าย้อย

'ที่ต้องแต่งงานกับเขา'

คำคำนั้นของเทวิซเหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจ การรอคอยและอยู่ในมุมเงียบๆ ของตัวเองมาตลอดสามปีไม่เป็นผล สุดท้ายเทวิซก็เลือกครอบครัว

'รอพี่นะ พี่สัญญาว่าจะหย่ากับเขาให้ได้'

รณศแค้นขมในความคิด

รอแล้วได้อะไร...รอแล้วมีอะไรเป็นหลักประกัน

เขารอเทวิซมาสามปี รอที่จะได้ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ถูกยอมรับ รอด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ...แต่ก็รอ

รอด้วยหัวใจที่เจ็บปวด รอว่าสักวันหนึ่งเรื่องของเราคงเป็นจริงได้

รณศรอจนลืมนึกถึงหัวใจของตัวเองที่เริ่มเจ็บช้ำจนแทบไร้ความรู้สึกแล้ว

"ผมไม่อยากรอแล้ว"

"..."

"ผมรอไม่ไหว มันเจ็บเหมือนไม่อยากหายใจแล้ว"

รณศกระซิบเสียงแผ่ว ขณะที่จ้องมองคนรักทั้งน้ำตา

"ไอ้เนตรวรร"

เสียงโหยกโหยกโวยวายนั้นปลุกให้คนที่นั่งเหม่อลอยปล่อยความคิด
อย่างไร้จุดหมายสะดุ้งโหยง จนกระทั่งเจ้าของเสียงนั้นเดินมาพิงสะโพก
โบกไม้โบกมือผ่านหน้าเขาไปมา

"ไฮ้คะเพื่อน"

เขาพยักหน้าหงิกหงักให้ร่างตุงตุงที่เดินสะบัดตุตจนน่าหั่นไส้ ไม่พอ
หลังจากอัญเชิญตัวเองให้นั่งแล้วมันยังทำคอเอียง ทำตาเล็กตาน้อยใส
นักท่องเที่ยวโต๊ะข้างๆ

"ระวังสันนิบาตขึ้นตานะสมบัติ"

มันค่อนข้างรีบก่อนจะตีมือใส่หลังมือเขาเบาๆ

"สมบัตินั่นพ่อกูคะ"

"เออสุชาติ"

"อ้ายย ยอย่าเรียกกูด้วยชื่อนี้ ฟังแล้วแสบหู ดูปากกวนะ กูชื่อชิน มาจาก
ชื่อจริงที่ไปเปลี่ยนใหม่มาแล้วว่าชินกรคะ"

รณศก็ม่ออ่นๆ เพราะรู้ว่าเพื่อนสนิทผู้ชายหัวใจสาวนางนี้ค่อนข้างจะ
ซีเรียสกับชื่อเรียกหลังจากที่มันโมดิฟายด์ตัวเองจนผุดผ่องแบบนี้หลังเรียนจบ
ชินกรเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ถึงแม้ตอนเรียนระดับ
มหาวิทยาลัยจะเรียนกันคนละคณะ แต่ก็อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน จึงได้เจอกัน
บ้าง และมันเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องราวความรักรหลบทๆ ซ่อนๆ ของเขา

"แล้วนี่จะเมาแต่หัววันเลยรี้งเนี่ย"

มันทำหน้าที่ประหลาดใจเมื่อเห็นว่าเหล่าที่เปิดขวดแล้วพุ่งไปเกินครึ่ง
เขาส่ายหน้าบ่อยๆ ทั้งๆ ที่รู้สึกร้อนวูบวาบไปทั่วใบหน้า นั่นเพราะปกติเรณู
ไม่ใช่หนักตึ้ม

"เออแล้วพี่เตละ ไม่มาด้วยกันหรือวะ"

เรณูสอแค้นยิ้มก่อนจะส่ายหน้าหัวือ

"ไม่ว่าง" เขาผลอกัดริมฝีปากจนเจ็บ "เตรียมงานแต่งอยู่มั้ง"

"หา"

ชินกรร้องลั่น

"มึงว่าในเนตร พี่เตจะแต่งงานหรือ"

คนเริ่มเมาพยักหน้าหงึกหงัก

"แต่งกับมึง?"

ผมยกไหล่ ท่าทางเฉยชาแต่ในใจเจ็บแปลบขึ้นมาทันทีที่รู้ว่าคนรัก
จะมีตัวจริงข้างกาย ซึ่งตำแหน่งนั้นไม่ใช่ของเขาอีกต่อไป

"เปล่า"

มันทำหน้าที่เหวอ

"มึงโอเคมั้ยนตร"

ชินกรขยับมานั่งโซฟาตัวเดียวกับเขาด้วยสีหน้าที่ไม่สบายใจนัก มือเรียว
ขยับมากุมมือข้างหนึ่งของเรณูที่กำแก้วเหล้าเสียวแน่น มันพอจะรู้ว่าเตวิช
กำลังคบหากับผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อเอาใจครอบครัว พร้อมๆ กับเก็บเขาเอาไว้
ข้างๆ กาย

"นตร"

"..."

"..."

"โอเค กูโอเค"

ไม่รู้ว่าจะตัวเองพูดด้วยสีหน้าแบบไหน มันถึงได้ทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้
แบบนั้น คนเริ่มเมาหัวเราะบ่อยๆ ทั้งๆ ที่น้ำตากำลังเริ่มไหลอีกครั้ง

"กูเหนื่อยแล้วชิน กูพอแล้ว"

"อ้อ เหนื่อยก็พอ ไม่เป็นไร ภูจะอยู่ข้างๆ มึงเอง"

มันกอดเอวเขาเอาไว้ นั่นทำให้รณคน้ำตาซึม เน้นนานหลังจากที่ปล่อยให้อารมณ์อ่อนไหวเข้ามายึดครองพื้นที่ในใจ เขาก็ผละออกจากมัน แล้วฝืนยิ้มให้อีกฝ่าย

"วันนี้ไม่อยากเมา ภูอยากลิ้ม"

"เดี๋ยวภูซงเหล้าให้"

ชินกรทำท่าซึ้งซังก่อนจะลงมือซงเหล้าให้เขา มันยิ้มให้เขาโดยที่ไม่มีความปลอบอะไร นอกจากนั่งอยู่ข้างๆ แล้วฟังเขาพลาบระบายไปเรื่อย

"โคตรเซอร์ไพรส์เลย ไข่เพลิงแหม่งออกจากป่าได้"

"งั้นวันนี้ต้องฉลองที่ไข่เพลิงกลับคืนสู่สังคม ฮ่าๆ"

"เกินไปไข่พวกท่า"

"ก็จริงนี่หว่า นานแค่ไหนแล้วเนี่ยที่มึงไม่ได้เข้าเมือง พวกกูก็นึกว่ามึงจะแต่งงานกับสิ่งสราสรวินป่าไปซะแล้ว"

รณคนุ่นหัวคิ้ว พยายามปรือตาและยกศีรษะอันหนักอึ้งเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ขึ้น เสียงบทสนทนาดังหึ่งๆ ขึ้นใกล้ตัวจนอดรู้สึกหงุดหงิดใจไม่ได้ เขาปรือตามองไปรอบๆ เห็นชินกรกำลังนั่งทำหน้าเคลิ้มกับอะไรสักอย่าง พอมองตามสายตาของมันไปจึงเห็นชายฉกรรจ์กลุ่มใหญ่ราวๆ ห้าถึงหกคน กำลังคุยกันออกรสออกชาติ

เขากะพริบตาปริบๆ เฟ้งพิจารณาภาพตรงหน้าอีกครั้งเพราะความเมาเสี้ยววินาทีนั้นเจ้าของโบหน้าคมคายท่ามกลางแสงไฟสลัวในบาร์ก็เบนสายตาคู่คมมาทางนี้พอดี ดวงตาคู่นั้นจ้องเขม็งมองมาทางเขาก่อนจะมุ่นหัวคิ้วคล้ายกับสงสัยอะไรบางอย่าง แวบหนึ่งเขาเห็นภาพซ้อนทับของผู้ชายคนนั้นกับเตวิช

คนเมากัดริมฝีปากแน่น ก่อนจะสะบัดศีรษะตัวเองแรงๆ

"พี่เต"

แต่ภาพที่เห็นตรงหน้านั้นยังคงเป็นใบหน้าของคนรักรุ่นพี่

"พี่เต"

"..."

รณศมวาลูกขึ้นก่อนจะเดินเซๆ ไปยังทิศทางที่เห็นตริช ท่ามกลาง
สีหน้าตื่นตระหนกของชินกรที่ถลามาคว้าแขนเขาเอาไว้

"เนตรมิ่งจะไปไหน"

"ไปหาพี่เต"

"พี่เตไหนวะ"

ชินกรทำหน้าที่มอมงไปรอบๆ กวาดสายตามองยังไงก็ไม่เห็นคนที
กล่าวถึง เขาได้ว่าสายตาคคนเมาคงเริ่มฝ้าฟางจึงรีบกระตุกแขนให้นั่งลง

"เนตรมิ่งมาแล้ว ไปๆ เดียวกูกลับ"

"ไม่" รณศส่ายหน้าหรือ "จะไปหาพี่เต"

"เฮ้ย"

ชินกรร้องอุทานเมื่อคนเมาคเล่นเดินบรีไปยังกลุ่มชายฉกรรจ์ห้าหกคนนั้น

"ไอ้ะ"

ไม่รู้มันเดินอ้อท่าไหนถึงได้สะดุดลงไปนั่งตักหนึ่งในหกคนนั้น ดีว่า
เจ้าของตักนั้นมีน้ำใจกระชับเอวรณศไม่ให้หงายหลัง ไม่อย่างนั้นเพื่อนสนิทเขาคง
หน้าทิ่มพื้นอย่างไม่ต้องสงสัย

"พี่เต"

ชินกรอ้าปากค้างเมื่อเห็นเพื่อนรักผวากอดเจ้าของตัก เท่านั้นไม่พอ
มันยังซุกซบใบหน้าไปที่อกกว้าง แน่ใจว่าเวลาที่คนเมาคเดินดุ่มๆ เข้าไปในวง
ย่อมทำให้ผู้ชายที่เหลือได้แต่จ้องตากันปริบๆ ไม่ต่างจากเจ้าของตักซึ่งประคอง
เอวรณศไว้ด้วยใบหน้ามิ่งทึ่ง

"เนตร ไอ้เนตรลูก"

ชินกรผวาไปกระตุกเพื่อนให้ลุกขึ้น แต่คนเมาคที่แรงเยอะกว่ากลับ
กอดคอชายคนนั้นเสียนั่นจนเขาได้แต่ทำหน้าที่ขอโทษขอโพยเจ้าของตัก

"ขอโทษด้วยนะครับ เพื่อนผมเมามาก"

"ฮือ พี่เต พี่เตทำไมใจร้ายกับผมนัก"

รณศเบาะปากหลับตาปี๋จึงไม่เห็นใบหน้าคมคายที่จ้องคนเมาเหม็ง

"ลูก"

เสียงทุ้มที่เปล่งออกมาดูคุ้น

"เนตรไม่ลูก"

"ผมบอกรให้คุณลูก"

"โอ๊ย"

รณศร้องลั่นเมื่อถูกเขย่าตัวเพื่อเรียกสติ

"ลืมตาแล้วมองหน้าผม"

"ฮึก"

"ลืมตา"

"เบาๆ ลีวะไอ้เพลิง น้องเขาคงเมามาก"

'เพลิง' ปรายตามองหน้าเพื่อนสนิททั้งโต๊ะที่ทำหน้าเห็นใจคนในอ้อมแขน
เสียเต็มประดาแล้วรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจ

"ไอ้เนตรลูกเถอะ มึงเมามากแล้วนะ"

ชินกรจุดแขนเพื่อน

"ไม่...ไม่ไป"

คนเมาโง่งง

"แหวะ"

"ฉิบหาย"

ผู้ชายทั้งโต๊ะร้องลั่นก่อนจะตามมาด้วยเสียงสบถของเจ้าของตักที่รณศ
แผลอ้าวกใส่เต็มแรง เพลิงมุ่นหัวคิ้วหน้าตาเครียดขมึงก่อนจะจ้องคนแปลกหน้า
ที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นแล้วดันทำท่าจะหลับเฉย

"เอ่อ"

ชินกรหน้าเสียคล้ายจะร้องไห้ ก่อนจะผวาลุกตามเจ้าทุกข์ที่ตัวดำร่าง
ของรณศขึ้นพาดบ่าแล้วเดินตุ้มๆ ออกไป ผู้ชายหัวใจสาวละล้าละลัง
จดๆ จ้องๆ อยู่หน้าห้องน้ำที่ชายแปลกหน้าอุ้มรณศซึ่งเมามายไม่ได้สติเข้าไป

เสียงร้องไวยวายนเคล้าเสียงสะอื้นของเพื่อนสนิทยิ่งทำให้เขาหัววันวิตก สูดทำย
ชินกรรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปในห้องน้ำ

ภาพที่เห็นคืออรณศกำลังโก่งคออาเจียนด้วยท่าทางโง่งนง สภาพนั้น
ดูไม่ได้เลย ดีว่าเจ้าทุกข์ที่โดนอ้วกใส่ประคองเพื่อนเอาไว้ไม่ให้หน้าทิ่มลง
อย่างล้างมือ สีหน้ายุ่งยากใจที่ชินกรสัมผัสได้จากคนตัวโตนั้นบ่งบอกว่าระอา
เพื่อนเขาเสียเต็มประดา

"คุณ..."

ชินกรยืนอึ้งเมื่อเห็นใบหน้าคมคายชัดเจน ผู้ชายตรงหน้าที่กำลัง
ทำหน้านิ่งวุ่นมีโครงหน้าชวนตะลึง คิ้วเข้ม ดวงตาสีดำสนิทดูดุดัน ไร่นวด
ตามสันกรามและเหนือริมฝีปากนั้นยิ่งส่งเสริมให้ร่างสูงใหญ่ซึ่งประมาณการได้ว่า
เกินหนึ่งร้อยแปดสิบไปมากโขดูดิบเถื่อน คมเข้มแบบไทยแท้

ยอมรับเลยว่าเขาแอบเสียมารยาทกลืนน้ำลาย เมื่อเหลือบไปเห็น
กลัมนเนื้อตันแขนเป็นมัดๆ ทั้งสองข้าง นั้นเพราะคนตัวโตถอดเสื้อยืด
ที่เป็นอนาเจียนออกเหลือไว้แต่เสื้อกล้ามดำนโน ผู้ชายหัวใจสาวคงจะตะลึงลาน
มากไปกว่านี้ถ้าหากแววตาดุดันนั้นจะไม่ตัวดมองมาทางนี้

"มีเสื้อให้เพื่อนคุณเปลี่ยนมั๊ย"

"เอ่อ..."

ฝ่ายนั้นมุ่นหัวคิ้วก่อนจะทวนคำถามอีกครั้ง

"สภาพเพื่อนคุณเลอะเทอะมาก ไม่ทราบคุณมีเสื้อให้เขาเปลี่ยนมั๊ย"

น้ำเสียงดุดันแต่ฟังแล้วชวนสั่นไหว

"คุณ?"

"คะ...ครับ"

ชินกรรีบพยักหน้ารับทันทีเมื่อเห็นฝ่ายนั้นเริ่มชักสีหน้า ก่อนจะ
รีบผละออกไปเอาเสื้อที่ว่า เขาทันได้เห็นเจ้าของใบหน้าคมคายกำลังลูบแผ่นหลัง
ของอรณศที่โก่งคออ้วกสุดแรง

"ล้างหน้าล้างตาซะ"

น้ำเสียงดุดันนั้นทำให้อรณศที่ยืนเกาะอ่างล้างหน้าหลับตานิ่งอยู่ค่อยๆ

เปิดเปลือกตาขึ้นมา แม้นัยน์ตาจะพำมัวเพราะฤทธิ์น้ำเมาแต่เขาก็ยังมั่นใจว่า
คนตรงหน้าคือคนรักรุ่นพี่

"พี่เต..."

น้ำเสียงระหอยระยแรงและมือที่ยื่นออกไปหมายจะไขว่คว้าคนตรงหน้า
รณศลุบไล้โบหน้าคมคายนั้นอย่างแผ่วเบา ถึงแม้สิ่งที่ได้กลับมาคือความนิ่งเฉย
บวกกับแววตาที่เต็มไปด้วยความระอา

"มองหน้าผมชัดๆ"

"พี่เต"

"มองหน้าผม" ฝ่ายนั้นพูดเสียงเรียบ "แล้วบอกว่าผมเป็นใคร"

"พี่เต"

รณศลุบหลับตาลงอีกครั้งแล้วสะบัดศีรษะตัวเองแรงๆ ก่อนจะเปิดเปลือกตา
ขึ้นมาอีกครั้ง

และครั้งนี้เขาเห็น...

โบหน้าคมคาย นัยน์ตาสีดำสนิทเรื่องรองดูตันราวกับไม่พอใจอะไร
บางอย่าง ริมฝีปากหนาเหยียดขึ้นตอนที่เขาทำท่าจะงักไป

"ไม่ใช่"

รณศลุบวางเสียงแผ่ว

"คุณไม่ใช่พี่เต"

แม้จะคล้ายบางมุม แต่ไม่ใช่ คนตรงหน้าไม่ใช่เตวิช

รณศลุบแค้นยี้มึกับความโง่งมของตัวเอง มันเป็นอาการเพื่อพกไป
ข้างเดียว ทั้งที่รู้อยู่แก็ใจว่าเตวิชไม่มีทางอยู่ที่นี้ เตวิชที่กำลังยุ่งเรื่องงานแต่งงาน
ไม่มีทางมาปรากฏตัว ณ สถานที่แห่งนี้

รณศลุบคือคนโง่

'พี่รักเนตร'

'...'

'พี่รักเนตรแค่คนเดียว ถึงแม้เรื่องของเราจะเปิดเผยไม่ได้ก็ตาม เนตร
รอพี่นะคนดี'

หึ สุดท้ายเขาก็ยอมรอดด้วยความโง่งมถึงสามปีเต็มๆ

ไหนๆ ก็โง่งแล้ว ก็โง่งให้สุดๆ ไปเลยแล้วกัน

คนไร้สติขยับก้าวอย่างเชื่องช้าก่อนจะเอื้อมมือไปคล้องคอคนตรงหน้า
เจ้าของร่างสูงใหญ่ทำหน้าที่ประหลาด แต่คนตัวโตยังยืนนิ่งรอดดูปฏิกิริยาของเขา
รณศขยับเข้าไปจนใบหน้าเกือบจะชิดกับอีกฝ่าย ซ้อนสายตารับมองแล้วพูดว่า
"นอนกับผมมั๊ย"

อาจจะเพราะความเมา เพราะความเสียใจ หรืออะไรก็แล้วแต่ เขาถึงได้
พูดแบบนั้นออกไป

มันน่าสมเพชแม้ใจจะเจ็บลึก แต่เขายังเชิดหน้ายิ้มทำทนายอีกฝ่าย
เจ้าของใบหน้าคมคายกัดยิ้มมุมปากแล้วเลื่อนมือหนามาแตะบัพที่หัวไหล่เขา
ก่อนจะรั้งให้รณศขยับไปชิดกว่าเดิม ไกล่กันจนสัมผัสได้ถึงความร้อนที่แผ่มาจาก
ตัวของอีกฝ่าย

"เท่าไร"

"ว่าไงนะ"

รณศยื่นอึ้ง

"เท่าไร"

"ผมไม่ได้ขาย"

รณศแม้ริมฝีปากแน่น

"ฟรีเหร"

เหมือนค้อนหนักๆ ทุบที่ศีรษะแรงๆ รณศยื่นอึ้งตัวชา ยิ่งเห็นสายตาคู่คม
ที่มองตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าราวกับประเมินสินค้า นั้นยิ่งทำให้เขาหน้าชา สติ
และความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่กุ้ไม่กลับไปชั่วขณะกลับคืนสู่เขาแทบจะทันที

"ปล่อยผม"

รณศสะบัดตัวหนีจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย

"คุณดูถูกผม"

อีกฝ่ายแค้นยิ้มก่อนจะยอมปล่อยมือจากไหล่เขาแต่โดยดี

"ผมดูถูกคุณงั้นหรือ"

ฝ่ายนั้นกอดดอกมอญรณศย์มึมๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่ดูแล้วขัดตา เพราะเหมือนว่าจางใจกดยิ้มมุมปากแค่นยิ้มมากกว่า

"ไม่มีใครดูถูกหรือตีค่าราคาของคุณได้หรอก หากคุณไม่ยอมให้เขาประเมินราคาตัวเอง"

'นอนกับผมมั๊ย'

รณศย์นิ่งเพราะสิ่งที่คนตรงหน้าพูดมามีความจริงทุกอย่าง เขาดูถูกตัวเอง เขายอมให้คนอื่นตีค่าประเมินราคาราวกับสินค้า ช่างน่าสมเพชจริงๆ

"ถ้าสติคุณกลับมาแล้วก็กลับบ้านไปซะ" น้ำเสียงดุนเอยขึ้นอีกครั้ง "แล้วอย่าไปพูดจาเชิญชวนคนอื่นไปนอนด้วยอีก มันจะเป็นอันตรายกับตัวเอง"

"..."

"ผมไม่รู้ว่าคุณทำแบบนี้ทำไม แต่ผมจะบอกให้นะ ต่อให้ใครต่อใครดูถูกหรือยัดเยียดให้คุณเป็นอะไรก็ตาม มันก็แค่คำคำหนึ่งเท่านั้น อย่าเก็บมาคิดหรือใส่ใจเลย"

"ไม่ต้องมายุ่ง"

รณศย์เบือนหน้าหนี นึกถึงสิ่งที่ตัวเองหลุดปากพูดออกไปยิ่งละอายใจ "เพื่อผมเถอะ กลับบ้านไปซะ" ฝ่ายนั้นมองเขานิ่ง "อ้ออีกอย่าง ผมไม่รู้ว่าคุณตรวจเลือดครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ ยังไงก็หาเวลาไปตรวจบ้างนะ รักสนุกแบบคุณนะ มันเสี่ยงติดโรคทางเพศสัมพันธ์"

"ไอ้บ้า"

รณศตะโกนสุดเสียงก่อนจะทรุดตัวลงนั่งแปะกับพื้นอย่างหมดแรง นำละอาย
ทำไมถึงอาจหาญขนาดกล้าชวนคนแปลกหน้าขึ้นเตียง ทั้งงี้ทั้งบ้า
ไม่มีใครเกิน

บ้าเอ๊ย รณศนั่งน้ำตาคลอกุมขมับอย่างท้อแท้

"ฝีมือไม่ตกเลยนี่หว่า"

เสียงทุ้มที่ตั้งขึ้นเหนือศีรษะส่งผลให้ชายสูงวัยซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกัน
ส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอ ถึงอย่างนั้นใบหน้าก็ย่นตามกาลเวลายังปรากฏ
รอยยิ้มพึงพอใจ

"ไม่เหมือนแก ฝีมือไม่ได้เรื่อง"

"โธ่พ่อ"

คนถูกปรามาสยิ้มรับหน้าระรื่นไม่เคียดแค้นใจอะไร

"แกน่าจะมั้นลูกชายคนเดียวของฉันทะเปล่า ดันเป็นลูกไม้ไผ่กลตัน
ชะอย่างนั้น ไม่เหมือนเจ้าเพลิงมัน"

ชายชราพยับพืดมาทางเขาซึ่งกำลังรวบรวมมากสีข้าวและสีดำเก็บ

"อย่าเพิ่งเก็บ ให้ลุงแก่มืออีกสักตาเถอะ"

"เดี๋ยวก็โดนไอ้เพลิงมันกินเรียบอีกหรรอกพ่อ"

ชายชราป่าหมากสีข้าวในมือหมายจะให้โดนกลางศีรษะไอ้ลูกปากเปราะ
เสียแต่ว่ามันดันหลบทันไปซะได้ เพลิงก็ยิ้มมุมปากด้วยความเคียดชังที่เห็น
พ่อลูกคู่นี้ตีฝีปากใส่กันแบบนี้เป็นประจำ

"หุบปากไปเลยไอ้ลูกเวร"

ถึงคำพูดจะดูกระด้าง แต่น้ำเสียงนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง

"เฮ้อ มึงเนียนะไอ้เพลิง โผล่หัวมาที่ไร ฎเป็นหมาหัวเน่าทุกที"

น้ำเสียงโอดครวญต่างจากสีหน้าที่ยิ้มระรื่น

"พี่มันอ่อนนี่หว่า"

"ไอ้น้องเวร"

เพลิงหัวเราะในลำคอ ตอนที่ปลายเท้าของลูกพี่ลูกน้องอย่าง 'ธาม'
ถีบเข้าที่บั้นเอวเหมือนจะแกล้งมากกว่าทำให้เจ็บ

"เสียงดังโหวกเหวกโวยวายอะไรหนุ่มๆ"

ร่างระหงของหญิงสูงวัยนางหนึ่งเดินถือของว่างมาวางไว้ใกล้ๆ ก่อนจะ
ทรุดตัวลงนั่งข้างเขา กลิ่นหอมของสาคุใส่หมูนั่นส่งผลให้ธามผุดลุกขึ้นก่อนจะ
เบะปากกราวกับเด็กน้อย

"ของโปรดไอ้เพลิงอีกแล้ว เอ้อ วันสองวันนี้แม่ทำแต่ของโปรดให้แต่ไอ้เพลิง จนผมน้อยใจแล้วนะเนี่ย"

คนน้อยใจสะดุ้งโหยงเมื่อถูกพาดพิงที่ไหลอย่างไม่จริงจังก

"ก่อนหน้านั้นฉันทำแต่ของโปรดให้ วันๆ หนึ่งแกก็ไม่อยู่ติดบ้านหรือก พ่อคนปากดี ฟังไม่มีตจนเห็นดาว ฉันก็ไม่เห็นแกจะเผลอนำมาให้พ่อแม่ ได้เห็น"

"ก็งานผมเยอะ"

"งานหรือผู้หญิงเยอะที่เยอะนะ"

"ได้แม่ ้วยอย่างผมฮอริโมนกำลังพลุ่งพล่าน ขึ้นอยู่แต่บ้านแม่จะได้ลูกสะใภ้ เหรอครับ"

"ฉันเมื่อจะพูดกับแก"

หญิงสูงวัยทำหน้าที่หมั้นเมื่อลูกชายก่อนจะหันไปทางหลานชายคนเดียว ซึ่งกำลังมีสมาธิจดจ่ออยู่กับกระดานหมากล้อม

"คนหนึ่งก็เสียผู้หญิง ส่วนอีกคนก็อยู่แต่ในป่า"

ธามหัวเราะร่วน

"สักวันเถอะแม่ ไอ้เพลิงมันจะแต่งงานกับสิ่งสาราสัตว์ อี๊ย"

เพลิงปาหมากสีดำใส่ลูกที่ลูกน้องเต็มแรง แน่نونว่าโดนกลางอกอีกฝ่าย เต็มๆ ธามร้องโอดโอยท่ามกลางเสียงหัวเราะขบขันของผู้สูงวัยทั้งสอง ส่วน เพลิงได้แต่ส่ายหัวไปมา ก่อนจะชะงักก็เมื่อประสานสายตากับหญิงสูงวัย ที่สาวของมารดาและมีศักดิ์เป็นป้าแท้ๆ ของเขา 'ป้าวดี' ยิ้มอ่อนๆ ให้ แต่เขา ทราบดีว่ารอยยิ้มนั้นไม่น่าวางใจนัก

"เพลิง"

"ครับ"

"เราไม่คิดอยากกลับมาทำงานในเมืองบ้างหรือลูก"

เพลิงแค้ยิ้มเฉยแต่ไม่ได้ตอบอะไร

"ไปอยู่ไกลขนาดนั้น ป้าเป็นห่วง นีคูสิถ้าเพลิงไม่มีธุระที่กรุงเทพฯ เราคง ไม่แวะมาหาป้ากับลุง"

"อย่าไปบีบบังคับหลานมันเลยนะแม่"

'ลุงทัศน์' ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของกระดานหมากล้อมเอ๋ยขึ้น หญิงหนึ่งเดียวในที่นั่งจึงถอนหายใจแรงๆ เพลิงเลยขยับมารวบมือทั้งสองของ 'ป่าวดี' แล้วบีบเบาๆ เพราะรู้ว่านอกจากมารดาผู้ล่วงลับไปตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยก็มีเพียงป่าวดีและลุงทัศน์เท่านั้นที่คอยห่วงใยมาตลอด เพลิงในวัยสิบแปดปีที่สูญเสียมารดาต้องเข้ามาอยู่ในการอุปการะของลุงกับป้า แน่ใจว่าเพลิงได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ทั้งสองรักเขาเหมือนลูกแท้ๆ เรียกได้เต็มปากว่านี่คือครอบครัวที่เขาเหลืออยู่ รวมถึงธามซึ่งเขานับถือเหมือนพี่ชายแท้ๆ

เพลิงเข้าใจความหวังดีของป่าวดี เพราะอาชีพที่เขารักทำให้ต้องห่างไกลจากคนที่นี่ เกือบสี่ปีเต็มที่ต้องไปไกลขนาดนั้น ทุกครั้งที่กลับมาป่าวดีถึงได้คะยั้นคะยอให้เขาเปลี่ยนใจย้ายกลับมาทำงานในเมืองหลวง

"ก็แม่เป็นห่วงหลาน ไปอยู่ไกลขนาดนั้น จะเจ็บป่วยยังง้อบ้างก็ไม่ต้องย้ายกลับมาทำงานในเมืองเถอะลูก ที่นี่มีงานให้ทำเยอะแยะ หรือถ้าย้ายไม่ได้ก็ให้ลุงเขาช่วยฝากให้ก็ได้"

เพลิงรู้ว่าหากเอ่ยปากถามหาความสบายกับงานที่ทำอยู่ ลุงทัศน์ซึ่งก่อนเกษียณอายุราชการเคยดำรงตำแหน่งนายทหารยศสูงย่อมต้องหาทางช่วยทุกวิถีทาง แต่เขารักวิถีชีวิตในแบบที่เป็นอยู่ซะแล้ว เพลิงสอบเข้าคณะวนศาสตร์เพราะหลงใหลงานป่าไม้ แน่ใจจนพอจบมาเขาสอบเข้ารับราชการในสายงานป่าไม้ไม่ได้สำเร็จ ท่ามกลางความไม่เห็นชอบของป่าวดีที่รู้ว่าเขาต้องไปทำงานในพื้นที่ที่ลำบาก

แต่เพลิงกลับชอบวิถีชีวิตแบบนั้น หลายปีที่ใช้ชีวิตในพื้นที่ห่างไกล ความเจริญและแสงสีของเมืองหลวง เขามีป่าเป็นบ้าน มีลำธารเป็นห้องอาบน้ำขนาดใหญ่ มีความเงียบเหงาเป็นเพื่อนสนิท เป็นชีวิตที่ไม่คิดใคร่ซึ่งเขาหลงใหลจนถอนตัวไม่ขึ้น

"ผมมันคนป่าครับ ขึ้นกลับมาใช้ชีวิตในเมืองคงอึดอัดใจน่าดู"

ลุงทัศน์หัวเราะถูกใจ

"นั่นไง หลานมันชอบชีวิตแบบนี้ เพลิงมันรักงานของมัน ทำใจเถอะแม่"

ท้ายประโยคหันไปพูดกับป้าวดี

"แล้วแม่จะทำอะไรได้ล่ะ พ่อเล่นถีอทางหลานมันขนาดนี้" ป้าวดีค้อนให้
"เอาเถอะ ถ้าเพลิงยี่นยี่นแบบนี้ ป้าก็จะยอมรับการตัดสินใจของเพลิง ถึงแม่
จะไม่เห็นด้วยก็ตาม"

เพลิงยิ้มอ่อนๆ

"วางใจไอ้เพลิงเถอะแม่ มันโตแล้ว"

ถามพุดยี่มๆ

"ไม่ต้องกลัวว่ามันจะอยู่แต่ป่าจนกลับเข้าเมืองไม่ได้หรอก กลัวว่า
มันจะหาหลานสะไ้เป็นสาวชาวป่ามาฝากดีกว่ามั้ง"

"เพื่อเจ้า"

เพลิงส่ายหัว เพราะรู้ว่าสิ่งที่ลูกพี่ลูกน้องพุดออกมาไม่มีทางเป็น
ความจริงไปได้ ไม่ใช่ว่าเขารังเกียจคนป่าคนดอยหรอก ตรงกันข้ามจะมี
ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนอยากจะลงหลักปักฐานกับคนอย่างเขา แวบหนึ่งเพลิงนึกถึง
อดีตคนรักที่ขอเลิกไปเพราะทนลำบากไม่ไหว ใครล่ะจะอดทนกับผู้ชาย
ที่มีภาระหน้าที่หนักหนาแบกอยู่บนบ่า ไม่มีหน้าตาทางสังคม และทรัพย์สิน
หนึ่งเดียวที่เขามีคือความอุตสาหะเท่านั้น

เหอะ เเพลิงพิทักษ์และปกป้องได้แต่ป่าไม้เท่านั้นแหละ เขาพิทักษ์
หัวใจใครไม่ได้หรอก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)